
CSEHY ZOLTÁN

Egy Sandro Penna-kommentár

Nem annyira a ránk szakadó szabadság
kétségei, az esti, lanyha szellő, melyre
kivált vizeléskor kell vigyázni,
mint inkább a behatároltság, a tikkasztó
dél napszemüveges, izzasztódó szomorúságai
hergelnek fel.
A temetők melletti
szemétkupacokból
kiálló püspöklila szalagok férgeire,
ahogy egyre beljebb hatolnak a földbe,
és közelebb kerülnek a tőlük elszakított, bár
hozzájuk rendelt testekhez,
a kettémetszett műanyag flakonokra, melyekben
száraz virágok folytatódnak,
a kerékpáros,
a suhanásból jövő, ügyet sem vet,
átizzadt trikóját veszi le, hogy az ezüstös faszor
átszűrődő fényében, itt, a temető mellett,
megfürössze szagos izmait a csöppet sem
antik tisztességgel megalkotott moccanatlanságban.

Marcus Fabius, a feltaláló

Amit a tengelyek összeillesztéséről és
a kerékről beszéltem, annyira valószínűtlennek tűnt,
mint Eukleidész néhány tétele,
a szobrászok furcsa kánonszámításai vagy
a hadimérnökök új s új masinái,
szó mi szó, közröhej tárgya lettem, és művészetem,
melyet Minerva töltött belém álmomban,
egyszeriben elenyészett a Janiculus porában. Pedig,
ha figyelnek rám, egy biciklis hadosztállal
előbb bevettük volna Karthágót vagy
eljutunk oda, ahol a héterű Nílus ered.
Ahogy ültem a nyeregben (elismerem,
kissé kezdetleges bőnyereg volt)
s kerekeztem a szűkös fórumon,
a hahotát meg sem hallottam, tekertem
Minerva templomától a könyvkereskedőig,
kit érdekelt, hogy kővel, tojással, zöldséggel
dobáltak folyton, s a szekerek, hintók rám
okádták szitkukat, mentem
végig a Circus Maximuson,
egy csapat meztelen gyerek rohant utánam,
a legjobb birkózóiskolák növendékei,
s én úgy éreztem magam, mint egy győztes gladiátor,
akinek minduntalan megkegyelmez Jupiter,
de belül, a szív táján már menthetetlenül halott.